

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่พันสภาพการเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2537 - 2539
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ด้านการเรียน ด้านการปรับตัว ด้านปัญหาส่วนตัว และด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ที่มีผลต่อการพันสภาพนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่พันสภาพการเป็นนักศึกษาในปีการศึกษา 2537 - 2539 ที่ตอบแบบสอบถามกลับมาจำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ประเภท คือ

1. แบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาผู้พันสภาพการเป็นนักศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2537 - 2539 โดยบันทึกเกี่ยวกับ เพศ ชั้นปีที่ศึกษาสูงสุดก่อนออกจากมหาวิทยาลัย คณะและสาขาวิชาที่ศึกษา ผลการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ซึ่งบันทึกโดยสำรวจจากประกาศรายชื่อผู้พันสภาพนักศึกษา ระเบียบประวัติและใบสมัครสอบคัดเลือก จากสำนักทะเบียนและประมวลผล

2. แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการพันสภาพนักศึกษาเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยสอบถามข้อมูลพื้นฐานและปัจจัยด้านต่าง ๆ คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการเรียน ปัจจัยด้านการปรับตัว ปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัว และปัจจัยด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อสำนักทะเบียนประมวลผล เพื่อขอรายชื่อและที่อยู่นักศึกษาที่พันสภาพนักศึกษา เพื่อจัดทำแบบสอบถามพร้อมติดดวงตราไปรษณียากร
2. ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้แก่นักศึกษาตามที่อยู่ระบุในข้อ 1
3. นำแบบสอบถามที่นักศึกษาตอบกลับมาวิเคราะห์ข้อมูลหาความสัมพันธ์เพื่อใช้ในการวิจัย

2. ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2537 - 2539 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 191 คน

จำนวนนักศึกษาที่พ้นสภาพนักศึกษาเป็นเพศชาย ร้อยละ 33.5 และเพศหญิง ร้อยละ 66.5 โดยชั้นปีที่ศึกษาล่าสุดก่อนออกจากมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 59.2 สาขาวิชาที่เคยศึกษาก่อนออกจากมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่เป็นสาขาวิชาทางบริหารธุรกิจ คือ สาขาวิชาการจัดการ ร้อยละ 26.2 สาขาวิชาการตลาด ร้อยละ 15.2 และสาขาวิชาการบัญชี ร้อยละ 14.2 ประเภทการเข้ามาของนักศึกษาพ้นสภาพ ส่วนใหญ่เป็นการเข้ามาโดยสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัย ร้อยละ 70.7 โดยเฉพาะรอบหลังเอนทรานซ์ ร้อยละ 40.8 โรงเรียนที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ร้อยละ 58.6 โดยโรงเรียนนั้นมีสถานที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 40.8 ส่วนจังหวัดอื่น ๆ ร้อยละ 59.2 วิธีการสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ส่วนใหญ่มาจากการสอบโดยปกติ ร้อยละ 92.2 และได้เกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.51 - 2.00 ร้อยละ 39.3 อาชีพหลักของบิดาและมารดา ส่วนใหญ่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 36.6 และ 36.1 ตามลำดับ นักศึกษามีสถานที่พักอาศัยขณะเรียนที่มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ร้อยละ 61.8 ระยะเวลาที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน ส่วนใหญ่ใช้เวลาตั้งแต่ 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง ร้อยละ 37.7 พาหนะที่ใช้เดินทางมาเรียน ส่วนใหญ่ใช้รถประจำทาง ร้อยละ 55.0 โดยนักศึกษามีค่าใช้จ่ายขณะศึกษาในมหาวิทยาลัยต่อเดือน (ไม่รวมเงินค่าลงทะเบียนในแต่ละภาคการศึกษา) ส่วนใหญ่ตั้งแต่ 2,000 บาท ขึ้นไป ถึง 3,000 บาท ร้อยละ 40.8 และเมื่อศึกษาถึงรูปแบบการเรียนของนักศึกษา พบว่ามีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ และแบบพึ่งพา ร้อยละ 39.8 และ 25.7 ตามลำดับ

3. ค่าสถิติของปัจจัยแต่ละด้านกับการพ้นสภาพนักศึกษา

3.1 ค่าเฉลี่ยของปัจจัยในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในแต่ละด้าน ยกเว้น ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัวที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 13.32 ถึง 76.05 โดยปัจจัยด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คะแนนเฉลี่ยสะสมครั้งสุดท้ายของนักศึกษาพ้นสภาพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.30

3.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยแต่ละด้านมีค่าตั้งแต่ 2.8593 ถึง 11.7472 โดยปัจจัยด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงสุด และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำสุด ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพ้นสภาพนักศึกษามีค่าเท่ากับ 0.4396

3.3 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย พบว่ามีค่าตั้งแต่ 11.13 ถึง 32.62 โดยปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงสุด และปัจจัยด้านการปรับตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายต่ำสุด ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาที่ทันสภาพนักศึกษาเท่ากับ 33.76

3.4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยแต่ละด้าน

3.4.1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านเศรษฐกิจรายช้อมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.770 ถึง 3.403 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 1.030 ถึง 1.558 เมื่อพิจารณารวมทั้งปัจจัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.220 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.327 โดยพบว่านักศึกษามีค่าใช้จ่ายเพียงพอกับการใช้จ่ายในการเรียน ซึ่งไม่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

3.4.2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการเรียนรายช้อมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.607 ถึง 4.178 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 0.879 ถึง 1.130 เมื่อพิจารณารวมทั้งปัจจัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.447 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.018 โดยพบว่านักศึกษาไม่มีปัญหาด้านการเรียน

3.4.3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการปรับตัวมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.157 ถึง 4.084 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 0.766 ถึง 1.302 เมื่อพิจารณารวมทั้งปัจจัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.176 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.035 โดยพบว่านักศึกษาค่อนข้างมีปัญหาในการปรับตัวกับอาจารย์

3.4.4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัวมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.597 ถึง 2.895 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 0.940 ถึง 2.373 เมื่อพิจารณารวมทั้งปัจจัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.054 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.346 โดยพบว่านักศึกษาไม่มีปัญหาด้านส่วนตัว

3.4.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.225 ถึง 3.775 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 1.173 ถึง 1.572 เมื่อพิจารณารวมทั้งปัจจัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.808 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.340 โดยพบว่าส่วนใหญ่นักศึกษาจะประสบปัญหาเกี่ยวกับระบบการลงทะเบียนเรียน

3.5 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัยแต่ละด้านกับการทันสภาพนักศึกษา

3.5.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างปัจจัยแต่ละด้าน พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง -.2426 ถึง .4048 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 3 คู่ คือ ปัจจัยด้านการเรียนกับปัจจัยด้านการปรับตัว ปัจจัยด้านการปรับตัวกับปัจจัยด้านการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ปัจจัยด้านการเรียนกับปัจจัยด้านการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ส่วนปัจจัยด้านปัญหาเศรษฐกิจกับปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัว และปัจจัยด้านการเรียนกับปัจจัยด้านปัญหาส่วนตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ สัมพันธ์กันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแต่ละด้านกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาที่พันสภาพมีค่าอยู่ระหว่าง -.0671 ถึง .0647 ซึ่งปัจจัยแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาที่พันสภาพนักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5.3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยแต่ละด้านกับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่นักศึกษาพันสภาพมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .2618 หรือประมาณ 6.85%

อภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่พันสภาพนักศึกษา ปีการศึกษา 2537 - 2539 มีนักศึกษาที่พันสภาพนักศึกษาจำนวน 1,498 คน คิดเป็นร้อยละ 25.23 ของนักศึกษาที่รับเข้ามาทั้งหมด โดยมีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย นักศึกษาส่วนใหญ่พันสภาพนักศึกษาเมื่ออยู่ในฐานะชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากยังไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเรียนในระดับอุดมศึกษาได้ อีกทั้งในปีการศึกษา 2538 ได้มีการประกาศใช้ระเบียบมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วยมาตรฐานการศึกษาขั้นปริญญาบัณฑิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2538 มีผลทำให้จำนวนนักศึกษาพันสภาพนักศึกษาเพิ่มมากขึ้นในปีการศึกษา 2539 ทั้งนี้ โดยระเบียบดังกล่าวได้กำหนดให้นักศึกษาที่ได้แต้มระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 เมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติแต่ละภาค และนักศึกษาสภาพพรอพนิจได้แต้มระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 สองภาคการศึกษาปกติติดต่อกัน พันสภาพนักศึกษา (มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. 2539 : 50) ซึ่งระเบียบขานี้มีผลต่อการพันสภาพนักศึกษา มาก เพราะเมื่อพิจารณาจากข้อเสนอแนะที่เปิด ซึ่งผู้วิจัยได้สอบถามจากกลุ่มตัวอย่างแล้วจะพบว่า มีข้อเสนอแนะในเรื่องเกี่ยวกับเกณฑ์การคิดคะแนนเฉลี่ยสะสม เรื่อง การพันสภาพนักศึกษา อยู่ด้วย โดยนักศึกษามีความเห็นที่ไม่ควรมีการเปลี่ยนแปลงระเบียบฯ บ่อยๆ และการที่นักศึกษามีปัญหาในการปรับตัวทำให้ผลการเรียนในภาคการศึกษาแรกของปีที่ 1 ไม่ถึงเกณฑ์ มีผลให้พันสภาพโดยทันที

สาขาวิชาที่นักศึกษาพันสภาพนักศึกษามากที่สุดเมื่อเทียบกับจำนวนรับเข้าในแต่ละสาขาวิชา พบว่า สาขาวิชาการเงิน และสาขาวิชานามัยสิ่งแวดล้อมมีร้อยละการพันสภาพนักศึกษาสูงสุดตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากทั้งสองสาขาวิชาเริ่มเปิดดำเนินการในปีการศึกษา 2539 ซึ่งเป็นปีแรกทำให้ยังมีจำนวนนักศึกษาน้อยอยู่ ประกอบกับเมื่อนักศึกษาเข้ามาเรียนในปีที่ 1 แล้วมี

การเปลี่ยนแปลงระเบียบฯ ในส่วนของการพัฒนาการศึกษาใหม่ด้วยจึงทำให้ยังไม่สามารถปรับตัวได้ หากเมื่อเทียบกับจำนวนนักศึกษาที่รับเข้ามาทั้งมหาวิทยาลัย พบว่า สาขาวิชาการจัดการและสาขาวิชาการตลาดพัฒนาการศึกษามากที่สุดตามลำดับ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจำนวนนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ จะพบว่ามีจำนวนมากที่สุดในมหาวิทยาลัย จึงมีผู้พัฒนาการศึกษาเป็นร้อยละมากที่สุด เพราะเมื่อมีจำนวนนักศึกษาแต่มีจำนวนอาจารย์ในคณะวิชาน้อย สัดส่วนของการดูแลให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษากับนักศึกษาจึงไม่ทั่วถึง ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาการศึกษาของนักศึกษาได้อีกประการหนึ่ง ในส่วนประเภทของนักศึกษาส่วนใหญ่แล้ว นักศึกษาที่พัฒนาเป็นนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้ามา โดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้สอบคัดเลือกเอง ซึ่งสำเร็จการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าโดยวิธีสอบปกติ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 1.51 - 2.00 เป็นส่วนใหญ่ รองลงมาอยู่ระหว่าง 2.01 - 2.50 ซึ่งตามลักษณะของนักศึกษาที่พัฒนาการศึกษาแล้ว ผลการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก็มีผลการเรียนค่อนข้างอ่อนถึงพอใช้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

2. มีปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งด้านกับคะแนนเฉลี่ยครั้งสุดท้ายที่นักศึกษาพัฒนาการเป็นนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 1 ทั้งนี้อาจด้วยข้อจำกัดของงานวิจัยฉบับนี้ ที่ทำการเก็บข้อมูลกับนักศึกษาที่พัฒนาการเป็นนักศึกษาไปแล้ว การเก็บข้อมูลทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างค่อนข้างน้อย เพราะนักศึกษาไม่สนใจที่จะตอบ และอาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อมหาวิทยาลัย โดยนักศึกษาที่พัฒนาการเป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งมีค่า ตั้งแต่ 0.00 ถึง 1.99 ซึ่งค่าของคะแนนใกล้เคียงมากซึ่งงานวิจัยครั้งนี้นำมากำหนดเป็นตัวแปรตาม หากพิจารณาจากปัจจัยแต่ละด้านจากข้อมูลพื้นฐานพบว่า ในด้านเศรษฐกิจ นักศึกษามีค่าใช้จ่ายเพียงพอในการเรียนในแต่ละภาคการศึกษา ทั้งนี้โดยพิจารณาจากข้อมูลพื้นฐาน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายในการเรียน (ไม่รวมค่าลงทะเบียนในแต่ละภาคเรียน) ประมาณ 2,000 บาท ขึ้นไป - 3,000 บาท ปัจจัยด้านการเรียนซึ่งเป็นเหตุที่เกี่ยวข้องกับการเรียน โดยศึกษาทัศนคติในการเรียน ทัศนคติต่อวิชา ต่ออาจารย์ผู้สอน และต่อมหาวิทยาลัย พบว่าส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดี ทั้งนี้โดยหากพิจารณาจากข้อมูลพื้นฐานประกอบกับความคิดของผู้วิจัยที่ว่าผู้ตอบข้อมูลกลับมา คือผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อมหาวิทยาลัยที่พัฒนาไปแล้ว จึงยินดีให้ข้อมูล และพิจารณาจากพฤติกรรมการเรียน พบว่ามีพฤติกรรมการเรียนในด้านบวกสามารถปรับตัวทางวิชาการกับเพื่อน กับอาจารย์ หรือกับครอบครัวได้ในระดับปานกลาง ด้านปัญหาส่วนตัวอันเกิดจากปัญหาสุขภาพ ปัญหาทางบ้าน และปัญหาเพื่อนต่างเพศ นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ด้านระบบการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยในเรื่องของห้องสมุด อาจารย์ที่ปรึกษา ระบบการลงทะเบียนเรียน และกิจกรรมนักศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการจัดระบบด้านห้องสมุดอยู่ในระดับน้อย ด้านอาจารย์ที่ปรึกษา ได้รับคำแนะนำช่วยเหลือ

ในระดับปานกลาง ด้านการลงทะเบียนมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และด้านกิจกรรมนักศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจัยแต่ละด้านกับการพัฒนา นักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างไม่ มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหากพิจารณาจากข้อมูลพื้นฐาน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีผลการเรียนใน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า โดยได้คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.01 ถึง 3.50 โดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 1.51 ถึง 2.00 จะเห็นได้ว่าผลการเรียนค่อนข้างอ่อน ซึ่งผลการเรียนดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริินทร์ กุลสิงห์ และคณะ (2531) ซึ่งศึกษาสภาพทั่วไปของนักศึกษาชั้นปี ที่ 1 ที่พัฒนา นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปี 2528 - 2530 ที่ว่าระดับการเรียนของเด็ก ที่พัฒนา นักศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 1.50 - 2.49 และ งานวิจัยของ อันธิกา สุปรียศิลป์ (2525) ที่ว่าคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีผลต่อการเรียน ในชั้นปีที่ 1 และผลการเรียนตลอดหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพฑูรย์ ต้นมศิริ และ คณะ (2526) ที่ว่าคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีส่วนสัมพันธ์กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 (ศิริินทร์ กุลสิงห์ และคณะ 2531 : 39 - 40 ; อ้างอิงมาจาก อันธิกา สุปรียศิลป์ 2525 และไพฑูรย์ ต้นมศิริ และคณะ 2526) และเมื่อพิจารณารูปแบบการเรียนของนักศึกษา พบว่าส่วนใหญ่แล้วมี รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบพึ่งพาตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรรัตน์ ศรีสว (2526 : 65 - 67) ที่ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ชอบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมาก และชอบการเรียน แบบพึ่งพาในระดับปานกลางและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประโยชน์ คุปต์ กาญจนกุล (2525 : 104 - 109) ที่ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชอบการเรียนแบบพึ่งพามากกว่าชั้นปีอื่น ๆ ซึ่งจากข้อมูลพื้นฐาน ก็เป็นเช่นเดียวกัน มีนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พัฒนา การเป็นนักศึกษา ร้อยละ 59.2 ซึ่งเหตุนี้อาจเป็น ปัจจัยให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอน ปลายหรือเทียบเท่า และรูปแบบการเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงคิดว่าปัจจัยที่น่าจะส่งผลต่อการ พัฒนา นักศึกษา น่าจะเป็นที่ตัวนักศึกษาเอง ซึ่งผลการวิจัยของ ทองสุข ดิยะชัยพานิช (2531) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการศึกษา (ผลการเรียนต่ำกว่า 1.80 แต่สูงกว่าเกณฑ์การผลพัฒนา นักศึกษา) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการที่ตนไม่ประสบความสำเร็จใน การเรียนนั้น เนื่องมาจากการไม่เข้าชั้นเรียน ไม่สนใจเรียน ไม่พยายามให้เวลากับตนเองในการ ทบทวนบทเรียนวิชาความรู้รวมทั้งแบบฝึกหัด การทำกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนถึงการประสบปัญหา การดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย (ศิริินทร์ กุลสิงห์ และคณะ 2531 : 39 อ้างอิงมาจาก ทองสุข ดิยะชัยพานิช 2531) หรือปัจจัยด้านสติปัญญา น่าจะมีความสัมพันธ์กับการพัฒนา นักศึกษา เพราะเมื่อพิจารณาข้อมูลพื้นฐาน พบว่านักศึกษาที่พัฒนา ส่วนใหญ่แล้วเป็นนักศึกษาที่สอบ คัดเลือกโดยตรงจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติในรอบหลังเอนทรานซ์ ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้

ไม่สามารถสอบคัดเลือกเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลได้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

3. เมื่อศึกษา พบว่าไม่มี ปัจจัยด้านใดเลยที่สัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาที่พันสภาพ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2 แต่ได้ทำการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า มีค่าน้อย คือ .2618 หรือประมาณ 6.85% จะเห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามค่อนข้างต่ำมาก ซึ่งอาจเนื่องมาจากตัวแปรอิสระแต่ละตัว มีความสัมพันธ์กันเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และข้อคำถามในแบบสอบถามไม่เป็นอิสระต่อกัน อันเป็นผลให้เปอร์เซ็นต์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามมีค่าไม่สูงพอ (วิชิต หล่อจ๊ะระชุนห์กุล 2524 : 131)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยทางด้านสติปัญญา ที่มีผลต่อการพันสภาพนักศึกษา โดยควรมีการศึกษาในรายละเอียด โดยเฉพาะคณะที่มีนักศึกษาพันสภาพนักศึกษาเป็นจำนวนมาก
2. ควรจะมีความศึกษาถึงความสัมพันธ์ของผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่ากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษา
3. มหาวิทยาลัยควรมีมาตรการในการที่จะทำให้จำนวนของนักศึกษาพันสภาพนักศึกษาลดลง เพื่อลดความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา